

Manderlay.

Premis Oscar. Ja han arribat i han distribuït sort entre un grapat de pel·lícules, entre les quals hi ha una sobrevalorada *Crash* com a premi a millor pel·lícula. Però no parlaré d'aquest tema en concret, sinó de l'efecte que em produeix el seguiment excessiu que hom els dóna des d'aquesta part de l'Atlàntic, fins al punt que moltes de vegades el veig com el símptoma més evident del que és la colonització cultural.

No hi ha cap altre premi que aixequi tantes d'expectatives entre el públic, fins i tot entre aquells que no entren a una sala més que dues o tres vegades l'any, mostra de fins a quin punt la gent s'emmiralla massa per un concurs en què més es noten les pressions polítiques, socials o de conveniència que els valors intrínsecament cinematogràfics.

Una pregunta: quin és el darrer premi a la millor pel·lícula europea? Anam bé si allò que ens hauria de ser un referent no ocupa més que dues o tres línies en un diari que dedica més de dues pàgines als premis Oscar? Per cert, la resposta la trobareu al número de maig.

Manderlay

La segona part de la trilogia que dedica Lars von Trier als Estats Units d'Amèrica —titulada *USA, Land of Opportunities*— continua just després d'acabar *Dogville*, amb els mateixos personatges (tot i que interpretats per altres actors). També comparteixen una visió àcida —i trista— semblant sobre la condició humana.

En aquest cas, el guionista i director parla de l'esclavitud i la manca de desig de llibertat que pateixen els antics esclaus perquè no saben què han de fer sense estar a les ordres de ningú. I aquest és un dels punts dèbils de *Manderlay* respecte de la primera part, perquè *Dogville* oferia més lectures possibles que no l'altra, per la qual cosa arriba un moment en què creus

que la pel·lícula hauria guanyat molt si no hagués tan redundant.

D'altra banda, hi ha la interpretació de Bryce Dallas Howard com la protagonista Grace, molt allunyada de la contenció i bona actuació que li va imprimir Nicole Kidman. Un canvi, doncs, que es fa notar massa, sobretot quan el personatge de Grace està en silenci, inexpressiva en el cas de Bryce Dallas Howard, eloqüent quan l'interpreta Nicole Kidman. De tota manera, no es pot deixar de recomanar-ne el visionat, perquè per ara forma un díptic molt incisiu, afilat sobre el món nord-americà i, per extensió, occidental.

Esperam amb impaciència veure què li depara a Grace (Nicole Kidman o Bryce Dallas Howard?) el seu nou viatge cap a *Washington*.

Good Night, and Good Luck (Buenas noches, y buena suerte)

Una altra pel·lícula sobre els Estats Units, concretament sobre la lluita empresa des de l'incipient —aleshores— món de la televisió contra el senador Joseph McCarthy i la seva cacera contra tot allò que fes olor d'esquerrà.

George Clooney i Grant Heslov parteixen, a l'hora de desenvolupar el guió, de la campanya que va realitzar Edward R. Murrow (una magnífica interpretació de David Strathairn), presentador d'un programa de televisió, per aturar la tasca de "neteja" feta per McCarthy. A més, George Clooney com a director es decanta per rodar la pel·lícula en blanc i negre i una planificació de plans i seqüències que capten perfectament la forma de fer televisió en aquells temps. Una aposta arriscada, però se'n surt amb molt d'encert.

Encara un altre punt a favor és haver sabut extrapolar les pors i emocions que impregnaven aquells dies

Buenas noches
y buena
suerte.

tristos a l'actualitat, quan no podem presumir moltes de vegades d'haver-les superat, desgraciadament.

The New World (El nuevo mundo)

No deixam de banda els Estats Units, perquè el quart llargmetratge de Terrence Malick ens acostarà ara als primers anys de la colonització anglesa del que en un futur serien les terres de Virgínia. I, afortunadament, continua les passes de la seva millor pel·lícula, *The Thin Red Line*.

Els protagonistes són Pocahontas (Q'Orianka Kilcher); i els dos homes blancs que l'estimaren: el capità John Smith (Colin Farrell) i John Rolfe (Christian Bale). La línia de tractar què diferencia el món "civilitzat" del món "salvatge" es veu, desgraciadament, una mica enterbolit per un tractament de la història d'amor entre Pocahontas i John Smith molt irregular i, fins i tot, fregant en alguns casos la ridícula.

No obstant això, segurament un dels motius d'aquesta queixa recau en el fet que el doblatge (desgraciadament no es va estrenar en cap sala en versió original) és ben poc acurat, sobretot pel que fa al personatge de John Smith. Com sempre, doncs, haurem d'esperar a tenir el DVD per poder revisar així com toca aquest nou món i captar-ne noves essències, servi-

des'sens dubte per una de les millors fotografies dels darrers anys, gràcies a la recuperació del rodatge en 70 mm per a algunes escenes i la tasca desenvolupada pel mexicà Emmanuel Lubezki com a director de fotografia, excel·lent.

Gente di Roma

És inevitable, moltes de vegades, voler classificar les pel·lícules que no es poden identificar fàcilment amb cap tipus de gènere concret. *Gente di Roma*, del veterà director Ettore Scola, és la darrera mostra d'aquest fet. En principi, li escauria catalogar-la de documental, però, en saber que gran part de les persones que hi intervenen són actors, la decisió ja no és tan clara. Crec que en aquest cas el millor és considerar-la un document de tipus antropològic —ara bé, amb tots els emperons possibles—, en què el director ha fet servir els recursos més eclèctics possibles per oferir una visió, alhora, dolça i melangiosa de la capital d'Itàlia.

De la mà de *Gente di Roma* l'espectador coneix de ben a prop l'atur; com encaixa la població italiana els immigrants; la passió amorosa; la passió pel futbol; els moviments d'esquerra i alternatius; el concepte de mort; els barris que no surten als catàlegs turístics de la "ciutat eterna"; la cuina; els malalts i qui se'n fa càrrec; l'herència de l'imperi Romà, i un llarg etcètera de petits temes, humorístics o gairebé dramàtics, en un jornada particular que té com a fil conductor un autobús que recorre els carrers de Roma. Es tracta, en definitiva, de tot un seguit d'apunts molt ben entrellaçats que fa curta la durada de la pel·lícula.

Per acabar, una queixa sobre la qualitat de les còpies projectades: com que *Gente di Roma* està rodada amb càmera digital, la transferència al cel·luloide és nefasta, perquè el resultat que ofereix és una retxa vertical present en quasi tot el metratge, plans pocs definits i canvis de colorimetria segons les bobines, com si el públic veiés un vídeo mal conservat. Llàstima, doncs, d'aquesta màcula en una de les estrenes més interessants que hem pogut veure aquesta temporada. ■

El nuevo
mundo.

